

* * *

*Nagy, fekete lyuk tátong az életemen.
Úgy kezdődött ez is, mint valami alig látható pötty
a kedvesem szemén, mely később nőni kezd, akár a sokáig
visszatartott sírás, széjjelfut az arcán és a
többiekén, bekormozza a gyerekeket, a lakást,
a kertben toporgó növényeket, a föld fáit, a sírós kutakat és
a tengereket, az esőfelhőket, az űrt, a napsütötte tisztást
az erdő mélyén, bekormoz mindent, le egészen a lélek kútjáig, ahol
nemrég feketeerigó énekelt és virágok illatoztak,
ahol boldogság honolt és tökéletes volt a magány nyugalma.*

* * *

*Ide irlak onnan, ahol
nem vagy. Ide írom a
fekete lepkéket, amelyek
körültáncolnak. Ide írom a
hiányt, az öleléseid, a csöndjeid, hallgató ajkad.
Ide írom lezárt szemeidet, vállad,
kulcscsontod gödrét, hol nyelvem pihenni szokott.
Ide írom avarszagú öled, az afrik-
füvet szeméremcsontodról.*

Ide a testednek

*alakot adó port.
Ide írom a függöny remegését, amely
te vagy. Ide írom kormos tekinteted. Ide
írom az időt, mely volt és ami van.*

* * *

*Mi történt? Valószínűtlen lett az élet, a dolgok
ernyője mögött történt meg minden, valami fölfoghatatlan
és megfoghatatlan valóságban, annyira közel, hogy utána
kaphattam volna, mégis a kezemtől
több fényévnyi messzeségben.*

* * *

*Nincs nyugalom az életünkben. Illatozik, ránk nehezedik és
megtart a kö. Sűrűsödik bennem a zápor, és már
menekülnék, csakhogy minden hely én vagyok. Ami nincs, mond
Istennek vagy Pepsinek, csak ne vezess félre.
És ne beszélj arról, ami nincs, és arról se, ami volt,
az a név nem létezik. És este, amikor semmi
sem hiányzik, észreveszem, hogy ehhez az ünnephez többé
semmi közöm. Fogom a nevem és belegázolok az éjszakába.
Nemsokára elhallgat a zene, aztán elhal a nevetés, és
az utcai lámpák is kifakulnak, akár stoplámpák a ködben.
És én nem emlékszem, kiket felejtettem el, ám a muri folytatódik, de én
nem vagyok ott, és másutt se vagyok.*

JÁVORSZKY BÉLA fordításai